

Zinova povídka

Co je trpaslíku vzato, pro to si i mezi mrtvé dojde!

Slunce právě vstalo a osvětlilo obzor zlato-rudou září. Ptáci začínali zpívat své koncerty a celá krajina se probouzela k životu. Trpasličí zvěd už byl ale dávno na nohou, dusal lesem a od bot mu odletovalo spadané listí. Svěží vítr mu rozfoukával plnovous a chladil jeho dlouhou cestou namáhané tělo.

Když trpaslík spatřil v dálce před sebou pozůstatky tábora, zpomalil, přikrčil se a začal se plížit, jako vlk za svou kořistí těsně před tím, než vyběhne a prokousne jí hrdlo. V rukou pevně svíral mistrovsky kované kladivo vykládané zlatými a stříbrnými plíšky, které tvořily složité runové nápisy a ve slunečních paprscích jasně plály, jako by žhnuly vnitřním světlem.

Na okraji tábora se zvěd skryl v křoví a vyčkával na jakýkoliv pohyb, když se ale ani po tom, co slunce vyšplhalo téměř doprostřed oblohy, nic nepohnulo, vyšel ze svého úkrytu a začal zkoumat trosky stanů a provizorních přístřešků. Všechno bylo zničeno, nebo rozkradeno. Po zemi se povalovaly jen lidské kosti. Maso už dávno sežrali mrchožrouti. Nikde žádná živá duše, a co hůř, nebyla tu ani žena Hogara Kostilama syna Dorina Drtiče a Hildy kamenné hlavy z klanu Černého kola, které měl doručit vzkaz.

Když bylo jasné, že zde ji nenalezne, začal trpaslík zkoumat stopy kolem tábora, kterých bylo všude plno. K večeru ho zavedly až k troskám něčeho, co mohlo být branou, která ovšem nikam neústila. Rozrytá země a zbytky těl naznačovaly, že zde došlo k lítému boji. Ale ani po důkladném ohledání nikde trpaslík nenašel nic, co by naznačovalo, že zde skonala Hogarova žena. Některé stopy ovšem zcela nepochopitelně vedly k bráně, ale už ne od ní.

Padla tma a trpasličí zvěd se s rozžatou lucernou a špatným pocitem z nesplněného úkolu začal vracet zpět do trpasličích hor, aby předal neradostné zprávy.

Hogar Kostilam, syn Dorina Drtiče a Hildy kamenné hlavy z klanu Černého kola si hověl ve zlatem vykládaném křesle uvnitř kamenného obydlí v jedné z obrovských síní Trpasličího císařství. Místnost osvětlovaly jen dva mihotavé plaménky svíček stojících na těžkém dubovém stole. Hogar pil vodu z karafy na stole, kouřil dýmku napěchovanou vonným tabákem z dalekých zemí a přemýšlel o poselství, které mu přinesl právě se vrátivše zvěd spolu s nedoručeným dopisem. Co se jen mohlo v tom lidském táboře stát, že v něm zůstaly jen ohlodané kosti? A především, co se stalo s jeho Feldarskou ženou? Musel to zjistit za každou cenu. Nechtěl ani pomyslet na to, že by ji ztratil - nebyla trpaslicí a neměla plnovous, ale přesto hned jak se poznali, našli v sobě zalíbení a svatba byla co nevidět. A že to byla pořádná svatba podle trpasličích zvyklostí! Také ho rmoutilo, že pokud zmizela jeho žena, pravděpodobně přišel i o lazaret a všechno jmění, které spolu s ní nabyl. Ale ať se už událo cokoli, někdo za to bude platit a pokud bylo jeho ženě ublíženo, tak velmi draze.

Jen co dokouřil dýmku a setřídil své myšlenky, tak vyrazil Hogar na cestu. S sebou si vzal jen tesák, sekeru z meteorické oceli a kroužkovou zbroj, kterou sundával jen málokdy, v brašně na opasku měl jen dýmku, tabák a ve váčku pár zlatých mincí. Takhle tedy odešel tajnými průchody z trpasličího císařství hluboko pod zemí až na zemský povrch. Slunce bylo zrovna na vrcholu své dráhy a jeho zlaté paprsky trpaslíka zvyklého na chladné prostředí trpasličích tunelů a síní nepříjemně hřály a bodaly ho do očí, takže si Hogar oddechl, když konečně dorazil do lesa, ze kterého to bylo k místu tábora už jen coby kamenem dohodil. Záhy se

přesvědčil, že všechno je, jak mu sdělil posel. Lidské tábořiště bylo vypleněno a nedaleko se nacházel zborcený portál. Hogar cítil, že musel být nedávno aktivní, zbytkovou energií byla nasáklá země všude okolo a bylo dost možné, že portálem odešlo množství živých bytostí, mezi nimi možná i jeho žena. Otázkou bylo kam a proč. Ale to se Hogar rozhodl zjistit až později, teď pro něj bylo nejdůležitější znovu nalézt svou ženu a on znal způsob jak to udělat, aniž by ji musel hledat.

Magie pro něj vždy byla otázkou instinktu, jeho Mistr mu nikdy nic nevysvětloval a tak časem dospěl trpaslík k názoru, že ke kouzlení nejsou třeba slova, ani znalosti, jen představivost, vůle, silné sebeovládání a samozřejmě magické nadání. A pokud mělo být kouzlo opravdu silné, bylo třeba provést rituál, který právě vůli a představivost značně posílil. Nejsilnější rituály provádělo vždy více magicky nadaných bytostí zároveň, jenže Hogar se momentálně na nikoho jiného, než na sebe, spolehnout nemohl, takže nezbývala jiná možnost, než posílit sám sebe, aby to, co chtěl udělat, bylo proveditelné. Vydal se tedy na lov, který trval až do časných ranních hodin, než si byl trpaslík jist, že jeho úlovek bude dostatečný k tomu, k čemu měl posloužit. Věděl, že pokud by rituál skončil neúspěchem, následky mohly mít katastrofické rozměry a tak nechtěl nic riskovat.

Kosti svých obětí pečlivě srovnal do kruhu a svázal vnitřnostmi, zem uvnitř skrápěl krví a po tom, co se posilnil, začal s meditací. Posadil se na kraj kruhu, kolem sebe vytvořil menší kruh z deseti srdcí a se zavřenýma očima a rukama zabořenýma v zemi si začal představovat svou ženu. Když ji měl před očima, jako by stála přímo proti němu, tak začal představu živit mocí. Bylo jí třeba tolik, že po chvíli jeho vlastní moc nestačila - přesně jak předpokládal. Kůže na těle mu začala nezdravě blednout a i vlasy získávaly bělejší odstín, jak kouzlo začalo brát z jeho životních sil, když už magická energie nestačila. Trpaslík rychle začal čerpat energii z okolí, srdce v kruhu kolem něj se začaly scvrkávat a chřádnout, až se nakonec obrátily v prach. Cítil, že je na pokraji zhroucení, ale že zároveň už zbývá jen pomyslných pár kroků k cíli. Zaryl ruce hluboko do půdy a pátral po známkách života, jako zázrakem po chvíli objevil dva krtky razící si pod zemí v jeho blízkosti chodbičku, oba na to doplatili životem. Věděl, že už víc dát nemůže a tak kouzlo v duchu zformoval a vtiskl do reality, pak konečně omdlel.

O několik měsíců později začal Hogar Kostilam, syn Dorina Drtiče a Hildy kamenné hlavy z klanu Černého kola na žádost své ženy formovat záchrannou výpravu. Z truhel byly vyňaty vzácné rodové artefakty a starodávné klanové zbraně měly opět spatřit světlo nadzemního světa. Bylo třeba vysvobodit i další z říše stínů za rozbitým portálem a pokud to půjde, náležitě při tom zbohatnout.